

Laikoma už rankos ir dėl to priversta stovėti pasilenkusi, Samanta stipriai spyrė moteriai į veidą. Trakštelėjimas, dejonė – ir Samanta išsivadavo. Žengtelėjusi atatupsta, ji pastebėjo, kad ant kilimo yra daugiau šlapių vietų. Prieš susmukdama, Debora visur prilaistė benzino.

Pamišėlė prikišo degantį žiebtuvėlį sau prie drabužių ir ją akimirksniu apgaubė liepsnos. Samanta šlitiniavo atbula, visur plieskėsi ugnis. Ji nusvirduliavo į tolimąjį bibliotekos kampą, kurio kol kas nesiekė gaisras. Moteris siaubingai klykdama raičiojosi ant kilimo, taip padegdama vis daugiau jo ploto. Užsiliepsnojo knygos, karštis artėjo prie Samantos.

Ji nulėkė prie atsarginio išėjimo ir pasuko durų rankenos bumbulą.

Durys buvo užrakintos.

62 SKYRIUS

Samanta kelis kartus stipriai paklebino duris. Galiausiai ji iš visų jėgų patraukė jas suėmusi už rankenos ir jai išsprūdo neviltingas riksmas. Karštis svilino jos nugarą, patalpa pildėsi dūmų, viską rijo ugnis. Kažkur fone vis dar skambėjo gaisro pavojaus signalas... o gal tai klykė Debora? Šie garsai susimaišė, tapo beveik neatskiriami.

Samanta apsidairė. Bibliotekos centras, kuris ją skyrė nuo dvivėrių įėjimo durų, dabar skendėjo liepsnose. Sunkiai įžiūrimas tarp jų gulėjo nejudantis Deboros kūnas. Pasieniais, aplenkdamas gaisro židinį, Samanta nulėkė atgal prie dvivėrių durų. Aplink ją skraidė karšti pelenai, dūmai plūdo jai į plaučius – ji turi ištrūkti iš šio pragaro...

Durys atsidarė.

Skrybėlius. Jis urzgė iš pykčio, o jo prakaituotame veide atspindėjo liepsnos, suteikiančios jam šėtonišką išraišką.

Ir tada jis nusišypsojo.

– Ką kepame, daktariuke? – suriaumojo jis ir prunkšdamas nusikvatojo. Paskui, be galo savimi patenkintas, nusikvatojo dar kartą. Ir atkišo priekin pistoletą.

Samanta nėrė į tarpą tarp knygų lentynų ir tada nuaidėjo šūvis. Paskui antras. Trečias. Ji bėgo susigūžusi, rankomis dangstydamasi galvą nuo liepsnų, nuo Skrybėliaus šūvių. Kai ji išdrįso žvilgtelėti per petį, pamatė, kad jis net nesitaiko į ją. Skrybėlius šaudė kur papuolė. Į lubas, į knygų lentynas, į sudegusį Deboros kūną.

Ir dabar jis persekiojo ją nuleidęs pistoletą. Jis nenorėjo jos nušauti. Jis norėjo ją nužudyti plikomis rankomis.

Samanta zigzagais bėgiojo tarpuose tarp knygų lentynų, o dūmai buvo tokie tiršti, kad ji vos galėjo ką nors įžiūrėti priešais save. Kažkas kažkur su trenksmu nuvirto, pakilo debesis kibirkščių, visur ėmė skraidyti degantys lapai. Samantai graužė gerklę, ji be paliovos kosėjo prispaudusi prie veido mokyklinės uniformos švarką. Jai ant kulnų lipo Skrybėlius; jis kvatojosi, o gal rėkė ar kriokė – buvo neįmanoma pasakyti.

Samanta jau nebežinojo, kur ji yra tame knygų labirinte. Visur siautėjo ugnis, o kai ji netyčia palietė metalinę lentyną, ši nudegino jai pirštus. Samanta suriko, jos riksmas pavirto į dar vieną niekaip nesibaigiantį kosėjimą.

Samantai už nugaros nuvirto lentyna. Atsigręžusi ji pamatė tik liepsnas. Bet priekyje pro dūmus matėsi išblukęs dvivėrių durų mėlynumas.

Sulaikiusi kvapą, ji prisivertė judėti į priekį, bet iš kažkur išdygo Skrybėlius ir pastojai jai kelią.

Jai už nugaros liūliavo ugnies jūra. Jos akys lakstė į šalis, tačiau nebebuvo likę kur eiti. O Skrybėlius brovėsi prie jos tarp lentynų nekrepdamas dėmesio į liepsnas. Nuvirto dar viena lentyna, ant Samantos ir Skrybėliaus pasipylė kibirkštys ir karšti pelenai. Samanta suriko ir susigūžė, bet Skrybėlius ėjo toliau nepaisydamas tų kritulių, spinduliuojančių mirtiną karštį. Užsidegė jo rankogalis, tačiau jis nė neketino sustoti, o jo akyse liepsnojo kitokia ugnis.

Skrybėlius prisiartinio prie Samantos ir stvėrė ją už plaukų. Ji suspiegė ir užsikosėjo, bet staiga nutilo. Nes jo pirštai taip stipriai suspaudė jos kaklą, kad ji negalėjo įkvėpti oro.

Juodos dėmės šokinėjo jai prieš akis, kai ji žvelgė į vyro veidą, iškreiptą įtūžio. Samanta prisiminė, kaip jis sakė, jog viską vėl padarytų lygiai taip pat. Nes jis to norėjo. Aplink juos liepsnos tapo dar aukštesnės, iš viršaus tarsi snaigės leidosi degantys lapų fragmentai, dūmai viską aptemdė, o gal pasaulis patamsėjo todėl, kad Samanta neturėjo oro. Ji buvo beprarandanti sąmonę.

Staiga šūvis, antras – jis vėl šaudė... bet ne, jo pistoletas buvo nuleistas žemyn. Skrybėliaus akys išsiplėtė iš nuostabos ir

skausmo, jo pirštai, spaudžiantys Samantos kaklą, atsileido. Ji giliai įkvėpė. Dūmai draskė jos plaučius.

Skrybėlius sudribo ant grindų.

Tolėliau už jo, vos matomas pilkuose dūmuose, stovėjo Džonatanas Karveris.

Mergaitė susmuko ant grindų kaip skudurinė lėlė. Karveris įsikišo pistoletą į dėklą ir nuskubėjo prie jos. Karštis buvo nepakeliamas. Jam reikėjo ją ištraukti iš liepsnų. Abiem rankomis suėmęs gulinčią mergaitę, jis užsikėlė ją ant peties. Tada apsisuko ir per dūmų kamuolius ėmė nešti dvivėrių durų link.

Staiga priekyje nugriuvusi aukšta knygų lentyna pažėrė debesį žarijų ir užblokavo kelią. Kažkas nudegino Karveriui ranką ir jis skubiai nusibraukė nuo rankovės mirguliuojančią skaisčiai raudoną žariją.

Dūmai draskė jam gerklę ir plaučius. Karveris turėjo pasirūpinti, kad juodu kuo greičiau ištrūktų iš šio pragaro. Įkvepiami dūmai juos galėjo pražudyti lygiai taip pat kaip liepsnos. Apsisukęs jis šiaip ne taip įžiūrėjo kitas duris, virš kurių švietė atsarginio išėjimo ženklas. Kilimas tarp jų ir tų durų daugelyje vietų degė, bet Karveris žinojo neturįs kito pasirinkimo.

Stipriai spurdėdama, jam ant peties pradėjo kosėti Samanta. Karveris pataisė mergaitės padėtį stengdamasis išlaikyti ją kuo aukščiau.

– Sema! – sušuko jis. – Aš lėksiu prie anų durų. Nunešiu tave, bet tu turi nejudėti, supranti? Nesimuistytk. – Jis užbaigė savo instruktažą serija kosėjimų.

Atrodė, kad Samanta atsipalaidavo. Karveris susikaupė ir kaip įmanoma sparčiau nužirgliojo per degančią patalpą. Jis pastebėjo pajuodusį kūną, tįsantį tarp liepsnų, bet nuskubėjo pirmyn nelėtindamas tempo. Priekyje jo laukė ugnies užtvara. Karveris pasisuko taip, kad savo kūnu pridengtų Samantą nuo ugnies liežuvių. Einant pro ugnį, jo rankovė ėmė rūkti, užsidegė dalis bato.

Slopindamas liepsną, Karveris braukė batą prispaudęs jį prie grindų, bet nesustojo. Jis vos galėjo kvėpuoti, liepsnos skrudino jam veidą, o Samanta visiškai nejudėjo. Karveris vylėsi, kad jai viskas gerai, jis negalėjo to patikrinti, negalėjo nieko matyti, net durų, prie kurių ėjo.

Siena. Kaip jis čia atsidūrė? Kur, po velnių, tos durys? Karveris žiaukčiodamas užsikosėjo ir apsisuko. Kairėje ar dešinėje? Gal jis per daug nukrypo į dešinę? Karveris pasisuko kairėn ir pasieniu žengė žingsnį. Paskui antrą. Trečią. Dėl deguonies trūkumo jėgos seko jo kūne.

Štai! Durys! Jis palietė durų rankenos bumbulą ir šnypšdamas atitraukė ranką. Bumbulas buvo baisiai karštas. Pridengęs plaštaką rankove, Karveris vėl suėmė bumbulą ir pasuko. Tada stipriai paklebino duris.

Užrakinta.

Nėra laiko krapštinėtis. Jis švelniai atrėmė Samantą į sieną. Jos akių vokai virpėjo.

– Sema, luktelėk manęs minutėlę, gerai?

Ji vos pastebimai linktelėjo galvą.

Jis žengė žingsnį atgal, o tada iš visų jėgų spyrė į duris taikydamas prie pat rankenos bumbulo. Durys atsidarė ir ugnis kaipmat ėmė dar labiau siautėti, nes į patalpą plūstelėjo didelis kiekis deguonies. Karveriui degė nugara, bet jis nekreipė į tai dėmesio. Abiem rankomis apkabinęs Samantą, jis užsimetė ją sau ant peties ir išgarmėjo iš pragaru virtusios bibliotekos.

Juos iškart apsupo žmonės. Šaukdami Karveriui sustoti, jie tapšnojo jam per nugarą gesindami daugelyje vietų degančius marškinius. Jis vis dar nepaleido iš rankų Samantos – tankiai mirkčiodamas, godžiai traukdamas į plaučius orą. Ir tada pamatė smulkia šviesiaplaukę moterį, kuri bėgo jo link. Karveris jai nusišypsojo jausdamas, jog gali greitai susmukti, nors jam labai norėjosi įstengti dar šiek tiek pastovėti.

Kažkas padėjo nukelti Samantą jam nuo peties, mergaitė iškart atsidūrė Abės glėbyje. Karveris stovėjo šalia šypsodamasis, nes dabar pagaliau viskas buvo gerai.

63 SKYRIUS

Abė lietė ir lietė savo dukrą. Glostė jos plaukus, laikė jos ranką, dar sykį ją apkabindavo. Samanta nė karto jai nepasakė, kad liautųsi.

Su deguonies kauke ant veido ji sėdėjo greitosios pagalbos automobilio tarpduryje. Medikai norėjo ją vežti į ligoninę, bet Samanta nesutiko – net tada, kai Abė pasakė važiuosianti kartu. Samanta vis kartojo ir kartojo, jog tiesiog nori namo. Galiausiai suirzęs greitosios pagalbos medikas uždėjo jai ant veido deguonies kaukę ir bent jau kol kas paliko ją ramybėje.

– Kaip tu jautiesi? – paklausė Abė ketvirtą... ne... penktą kartą. – Mirktelėk sykį, jei *gerai*, du sykius, jei *blogai*, tris – jei norėsi pasakyti *Mama, nekamuok manęs*.

Samanta mirktelėjo tris sykius.

– Vadinasi, jau beveik normaliai. – Abė suspaudė dukrai ranką.

Dabar, kai Sema buvo saugi, kai mirtinas pavojus liko praeityje, Abės sąmonėje atkuto visos baimės, kurios laukė savo eilės pastarąsias dvidešimt keturias valandas. Jos dukra turėjo pragarįšką, smurtingą išgyvenimą. Ji matė, kaip siaubingai mirė keli žmonės. Semą išgelbėjęs Karveris sakė, jog Skrybėlius ją smaugė; tai patvirtino mėlynės ant jos kaklo. Abė puikiai suprato, kad jos dukra, be fizinių sužalojimų, patyrė ir didžiulę psichinę traumą.

Abė slėpė savo nerimą. Semai iš savo mamos reikėjo palaiškymo ir kantrybės. Ir Abė jai duos vien tik tai.

– O, pažiūrėk, kas ten. – Abė palietė Semos petį ir parodė pirštu.

Tolėliau, patrulių įleistas į atitvertą plotą, dairėsi Stivas. Jis atrodė sutrikęs. Tai akivaizdžiai nebuvo jo *teritorija* – kur pilna

ugniagesių, policininkų ir kaukiančių sirenų. Abė jam pamojavo. Vos tik Stivas jas pamatė, veide nušvito šypsena. Jis pribėgo ir ašarodamas apkabino dukrą.

– Stivai, atsargiai, deguonies kaukė, – perspėjo buvusį vyrą Abė.

Jo veidas spinduliavo palengvėjimą. Jie ką tik atgavo savo dukrą.

Galiausiai Stivas atsitraukė.

– Kaip tu jautiesi? – paklausė jis Semos.

Ji užvertė akis.

– Vėliau ją nuvesime pas gydytoją, kad atliktų išsamų patikrinimą, – tarė Abė. – Bet atrodo, kad jai viskas gerai.

Stivas iškvėpė.

– Puiku.

– Ar Benas mokykloje? – pasiteiravo Abė.

– Ne, jis šianakt beveik nemiegojo. Aš palikau jį tavo namuose su Džina.

Džina yra Stivo dukterėčia ir jis retsykais ją kviesdavo prižiūrėti Beno. Abei tai ne itin patiko, nes Džina leisdavo Benui valgyti tiek saldinių, kiek jis nori, nelabai rūpinosi, ar jis nežiūri televizoriaus, kai jau turi miegoti, be to, dažnai vartojo leksiką, netinkančią aštuonmečio ausims. Kita vertus, Stivas irgi leisdavo vaikams valgyti tiek saldumynų, kiek jiems norisi, netikrindavo, ar jie nežiūri televizoriaus po gulimo meto, ir dažnai vartodavo leksiką, netinkančią *niekienu* ausims. Tokia buvo realybė.

Priėjęs medikas nuėmė kaukę nuo Semos veido.

– Kaip jautiesi? – paklausė jis tyrinėdamas mergaitės akis. – Galvos neskauda? Nedusina?

– Tikrai ne, – gergždžiančiu balsu atsakė Sema.

Pasišviesdamas mažu žibintuvėliu, medikas apžiūrėjo jos šnerves.

– Ką gi, galėjo būti daug blogiau, – tarė jis. – Bet turėtum apsilankyti pas gydytoją, kad būtų ramu.

– Ar aš galiu vykti namo, pasimatyti su broliu ir nusiprausti po dušu?

– Mes gyvename visai netoli, – pridūrė Abė.

Medikas gūžtelėjo pečiais.

– Gerai. Tik per ilgai neatidėliokite vizito pas gydytoją. – Jis paskutinį kartą nužvelgė Semą ir nuėjo.

– Kur Karveris? – paklausė Sema.

– Jį išvežė į ligoninę, – atsakė Abė. – Jis keliose vietose apdegė ir prisikvėpavo daug dūmų, kaip ir tu.

– Apdegė? Kokia jo būklė? – Semos balsas išdavė, kad ji reagavo jautriai.

– Jam viskas gerai, tikrai. Jis rimtai nenukentėjo.

– Kas tas Karveris? – pasiteiravo Stivas.

– Jis yra mamos...

– Jis yra detektyvas, kuris atėjo į pagalbą ir išgelbėjo Semos gyvybę, – įsiterpė Abė. – Jis puolė į ugnį ir išnešė Semą.

Samantos akys apsiblausė, ji stipriai sukando dantis. Buvo aki-vaizdu, jog yra pernelyg anksti apie tai kalbėti. Be to, Abė žinojo, kad Karveris išgelbėjo Semą ne tik nuo ugnies.

– Ką gi, aš būtinai su juo pasikalbėsiu ir asmeniškai jam padėkosiu, – tarė Stivas. – Gal mes turėtume jam nusiųsti gėlių su padėkos rašteliu ar panašiai.

– Mes *būtinai* turėtume tai padaryti, – linksmi pasakė Sema. – Jam patiktų gauti nuo tavęs gėlių, tėveli. O mama, neabejoju, galėtų sužinoti jo telefono numerį, tiesa, mama?

Abė, rodės, turėjo susierzinti, tačiau buvo taip gera matyti savo dukterį šelmiškai besielgiančią. Ir ji nevalingai nusišypsojo Semai.

– Taip, tikriausiai galėčiau.

– Gerai, – susiraukdamas tarė Stivas. Jis nebuvo kvailas ir dažniausiai suprasdavo, kai kas nors jį mulkindavo. – Eime, parvešiu jus namo.

– Tiesą sakant, mano automobilis vis dar yra čia, – pasakė Abė. – Aš pati ją parvešiu.

– Ach. – Stivo veidas persimainė.

– Bet būtų šaunu, jei pakeliui mums visiems nupirktum pusryčius, – pridūrė Abė.

Leisti laiką su Stivu nebuvo Abės mėgstama veikla. Visgi šiuo metu Semai reikėjo abiejų tėvų.

– Žinoma! – atsakė Stivas. – „Starbucks“^{*} ar „Dunkin’ Donuts“^{**}?

– Tik du pasirinkimai? – Abė kilstelėjo antakį.

– „Dunkin’ Donuts“, – tarė Sema.

– Gal nori eiti su manimi ir išsirinkti sau spurgas? – paklausė Stivas dukters.

– Žinoma, tėveli. Nes man labai norisi kur nors nueiti smirdančiai kaip stovyklos laužas ir atrodančiai kaip karo pabėgėlė. – Samanta pakraipė galvą.

– O Dieve, net tavo sarkazmas nebeskaudina, – ramiai pasakė Stivas. – Pasimatysime tavo mamos namuose.

Jis ilgai laikė Semą glėbyje, o tada nuėjo.

– Gerai. – Abė palietė Semos ranką. – Važiuojam namo.

* „Starbucks“ – tarptautinis kavinių tinklas, 1971 m. įkurtas Vašingtono valstijoje. Didžiausias kavinių tinklas pasaulyje parduoda kavą, kitus karštuosius gėrimus, taip pat užkandžius.

** „Dunkin’ Donuts“ – tarptautinis amerikiečių kavinių tinklas. Parduoda kavą, arbatą, kokteilius, taip pat konditerijos gaminius, įskaitant spurgas, sausainius, keksiukus, pyragėlius.

64 SKYRIUS

Abė negalėjo patikėti savo akimis: gatvės buvo pilnos automobilių. Protu ji suvokė, jog dabar yra piko metas ir visi skuba į darbus – tipiškas miesto rytas. Bet po to, ką Sema ir ji išgyveno per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, jai atrodė, kad žmonėms derėtų atsiprašyti iš darbų ir leisti laiką su savo šeimomis. Panašus jausmas gali apimti restorane, kai tu, sočiai prisikirtes, tiesiog lauki sąskaitos, spoksai į visus tuos aplink valgančius žmones ir stebiesi, kodėl jie yra alkani. Argi jie nežino, koks sotus tu esi?

Abė susirūpinusi nužvelgė Semą. Jos dukra tylėdama žiūrėjo pro keleivio langą. Abė švelniai perbraukė pirštais jai per plaukus, kad dukra žinotų, jog mama yra šalia.

– Mama, – prakalbo Sema. – Prisimeni tą moterį Deborą, kuri įsiveržė į mokyklą? Kuri padegė save?

– Taip, – atsakė Abė. Dukra jai apie tai jau pasakojo, bet glausdama, nesileisdama į detales. Dėl to įvykio Abė turėjo savų versijų.

– Ji vis kalbėjo apie Mesiją. Ir apie mane. Tarsi ji būtų mano angelas sargas.

– Regis, ji buvo religinė fanatikė, – tarė Abė. – Mes būtinai pasidomėsime jos praeitimi.

– Taip, bet... ji žinojo, kas aš esu. Ji iškart mane atpažino. Sakė, kad aš esu Mesijo kraujas. Kad ji tai mato mano akyse.

– Tau turėjo būti labai nejauku.

– Ji mane varė iš proto. Sakė, jog mane nuves pas kažkokį kunigą.

Abė stipriai spustelėjo greičio pedalą ir automobilis šoko priekin.

– Kokį kunigą?